

פָּרָק 1

על צמרת עץ התות בקעו במזל טוב זו אחר זו שלוש ביצים קטנות, ומבעד לקלפות בצבצו ראשים צהבהבים. לא היה קץ לשמחת זוג ההורים הטריים; ובצורת מקוריהם מהרו לנקות את שלשת הגוזלים הזעירים משאריות הקלפות.

האם אספה את גוזליה תחת כנפיה וחממה אותם, והאב המאשר נשק לה באהבה ומהר להתעופף להביא מזון לגוזלים ולבשר את הבשורה המשמחת לסבים ולסבתות ולכל בני משפחת שחק.

ההורים האכילו בדאגה רבה את גוזליהם הרעבים, ספרו להם ספורים, שרו להם שירי ערש לפני השנה והגנו עליהם מפני נחשים, מפני חתולים ומפני אנשים וילדים מטרידים.

“הצילו! הגנן הגיע, הגנן הגיע!” נשמעו לפתע ציוצי בהלה מן העצים הסמוכים.

רעש מסור חשמלי נשמע. גוזם עצים במנוף סל עבר מעץ לעץ וגזם את העצים. כשהגיע לעץ התות של משפחת שחק החוירו ההורים בבהלה.

“יקירתי, האיש הזה גוזם את העץ שלנו”, המה האב בחשש גדול ונענע בכנפיו בדאגה. דבריו נבלעו ברעש המחריש אזנים שהקים המסור. האם מהרה לפרש את כנפיה הפחלחלות וגוננה על הגוזלים

שֶׁבִּקֵּן, וְהָאֵב קֵטֵף בְּמִקְוֵי תוֹתִים וְזָרַק אוֹתָם עַל הַגּוֹזִים. זֶה הַפְּסִיק
מִיָּד אֶת עֲבוֹדָתוֹ וְעָבַר לְעֵץ הַבָּא.

עַד מִהֲרָה גָּדְלוּ הַגּוֹזְלִים, וְנוֹצוֹת כָּחֲלָלוֹת אֶפְרוֹת הֶחֱלִיפוּ אֶת
הַפְּלוּמָה הַרְכָּה; הֵם נִהְיוּ יוֹנִים צְעִירוֹת. הַיּוֹנִים לָמְדוּ לְפָרֵשׁ כְּנַפְיָם
וְלָעוֹף וְלָפָרֵחַ מִן הַקֵּץ. הֵן נִהְיוּ מֵחֵם הַשֶּׁמֶשׁ, מִהֲנוֹף הַמַּרְהִיב
וּמִמְרָאֵה הָאֲנָשִׁים וְהַמְּכֹנִיּוֹת, שֶׁקִּטְנוּ כָּל שָׁהֵן הַגְּבִיּוֹת אֶת מְעוֹפָן,
עַד שֶׁהָיוּ לְנִקְדוֹת שְׁחֹרוֹת.

רַק יוֹנֵי נוֹתְרָה בִּקֵּן.

פָּרָק 2

"אוף, למה אני אחרת?" שאלה יוני את אמה בעצב, ובכנפיה הפחלחלות מחתה את דמעותיה. היא רקצה ברגלה הקטנה ומלמלה: "איזה עוף מוזר אני".

"אל דאגה, יפתי", הצביעה האם בחיוך על גג אדם של בית שנצב לא רחוק מהם ואמרה: "יקירה, בואי נעוף לשם יחד, אבא ואני נעוף משני צדיך ונשמר עליך. הכל יהיה בסדר, הכנפים שלך כבר חזקות מספיק".

יוני הנידה בראשה בחשש.

"תרצי שאבא ילמד אותך שוב לעוף?"

"אני יודעת לעוף, אבל אני פוחדת מאוד = מאוד".

"את פוחדת מחתולים?" נחשה האם, "זה טבעי, כל הצפורים פוחדות מחתולים".

"לא החתולים מטרידים אותי", ענתה יוני והמשיכה להניד בראשה.

"את פוחדת מבני אדם?" נסתה שוב אמה, ולפני שהספיקה יוני לענות ספרה לה האם: "דוקא אני מכירה כמה נחמדים. אם תעופי אתנו לאגם הקרוב, תפירי קשישה חביבה, שמשימה לכווננו כל בקר ומפזרת שם פרורי לחם וגרעינים במיוחד בשבילנו".

"לא מבני האדם אני פוחדת", ענתה יוני במבט משפל. היא נסתה להציץ מתוך הקן אל האדמה הרחוקה, ועצמה מיד את עיניה בְחִזְקָה. גופה התאבן מפחד.

האם הסיטה את עלי הענף הגדול שעליו היא הקן שלהם, הביטה מטה ושאלה בדאגה: "בתי, מה מפחיד אותך על האדמה?" יוני לא השיבה. עיניה נשארו עצומות.

האם פרשה את כנפיה ועפה למטה. היא נברה בחול ובשיחים ונסתה לגלות מה מפחיד את בְּתָהּ הָאֲהוּבָה. היא לא גלתה דבר. האם שבה לקן ונסתה שוב לעודד את בְּתָהּ לְסַפֵּר לָהּ מִמָּה היא חוששת כל כך.

יוני גלתה במבוכה: "הגבה מפחיד אותי, אני אפלו לא מסגלת להביט למטה".

"את סתם מדמינת", צחקה האם, "עוד לא נולדה היונה שסבלה מפחד גבהים, זה מנגד לטבע שלנו. אל תדאגי, הזמן יעשה את שלו, ועד מהרה תתעופפי כמו כל הצפורים, תעזבי את הקן ותצטרפי לאחיה, אני מבטיחה לך".